

KRÁLOVÉ WYLDU

SLÁVA NIKDY NEZESTÁRNE

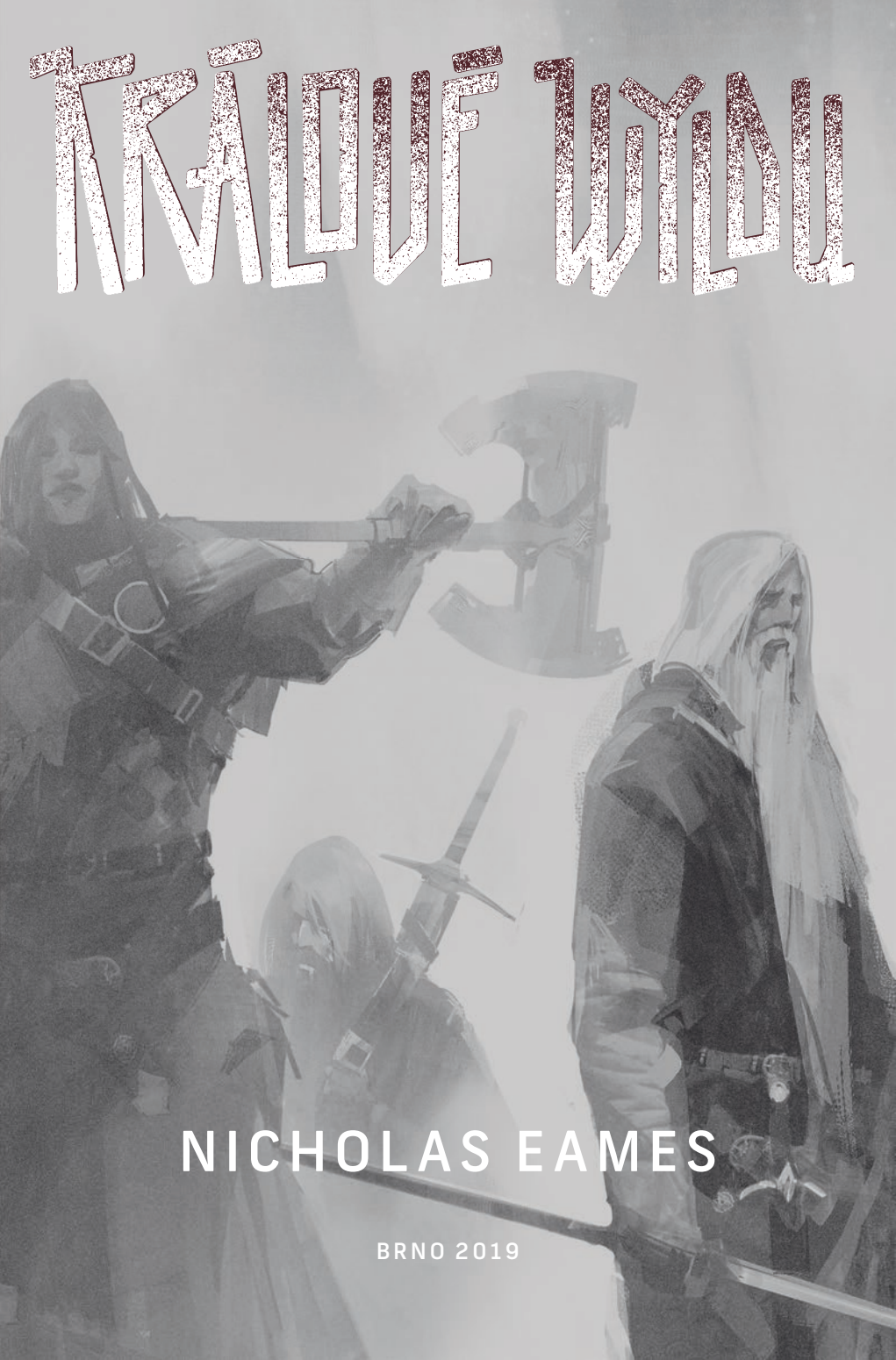

NICHOLAS EAMES

HOST

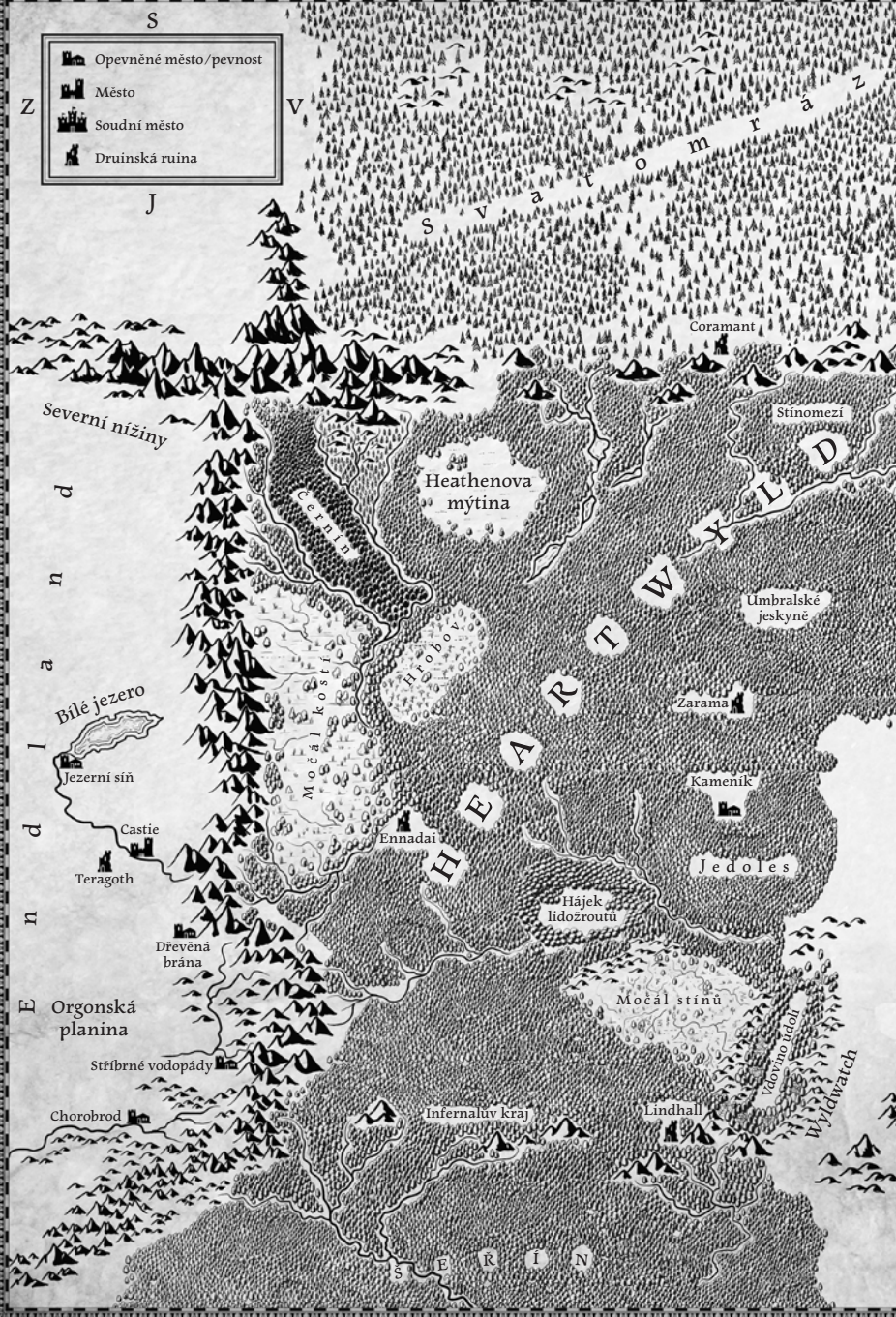
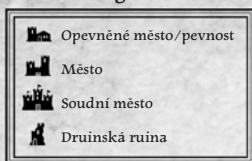
NICHOLAS EAMES
KRÁLOVÉ WYLDU

TRÁIDUĚ WYDU

NICHOLAS EAMES

BRNO 2019

Brumalské
pustiny

Kings of the Wyld

Copyright © 2017 by Nicholas Eames

This edition published by arrangement
with Orbit, New York, USA

All rights reserved

Cover illustration © Richard Anderson

Map by Tim Paul Illustration

Translation © Michaela Šprtová, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-871-0 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-872-7 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-873-4 (Formát MobiPocket)

*Mámě, která vždycky věřila.
Rose, která vždycky věděla.
A tátovi, který se nikdy nedozví, jak moc.*

KAPITOLA PRVNÍ

Duch u cesty

Podle stínu byste čekali, že Clay Cooper bude mnohem větší. Ano, byl větší než většina mužů. Měl široká ramena a hrud' jako sud vyztužený železem. I jeho ruce byly obrovské — každý korbel v nich vypadal jako hrneček na čaj. A pod jeho střapatým hnědým vousem se rýsovala brada ostrá jako hrana lopaty. Jeho stín se však za ním v zapadajícím slunci táhl jen jako neodbytná připomínka toho, jakým mužem Clay býval: velkým, temným a víc než jen trochu hroživým.

Ten den už dopracoval, a tak se ploužil po vyšlapané stezce, kterou místní nadsazeně nazývali hlavní cestou do Coverdale, a s úsměvem pokyvoval na každého, koho potkal. Všichni spěchali, aby přišli domů ještě před setměním. Přes obnošenou koženou vestu nosil Clay zelený plášť Hlídky a u pasu ve staré otrhané pochvě omšelý meč. Štít, za ta léta otlučený mnoha ranami seker a poškrábaný mnoha drápy a šípy, měl pověšený na zádech. A jeho přilba... Tu, kterou mu seržant dal minulý týden, ztratil. Stejně jako tu před měsícem a každou jinou, již mu pravidelně po několika měsících dávali už od chvíle, kdy se u Hlídky zapsal — což bylo téměř před deseti lety.

Přilba omezuje vidění. Když nic, tak úplně otupí sluch a člověk v ní většinou vypadá jako idiot. Clay Cooper přilby nenosil. Tak to prostě bylo.

„Clayi! Hej, Clayi!“ přiklusal k němu Pip. Mladík, který také oblékal zeleň Hlídky. Svůj směšný kastrol na hlavu nesl pod paží. „Zrovna jsem to zabalil u jižní brány,“ oznámil zvesela. „A co ty?“

„Na severu.“

„Pěkně,“ usmál se chlapec a pokývl hlavou, jako by Clay řekl něco nesmírně zajímavého. „Něco neobvyklého?“

Clay pokrčil rameny. „Hory.“

„Chachá! Prý hory. Klasa. Hej, už jsi slyšel, že Ryk Yarsson viděl u Tasselovy farmy kentaura?“

„Nejspíš to byl obyčejnej los.“

Chlapec na něj nedůvěřivě pohlédl, jako kdyby bylo velmi nepravděpodobné, že Ryk viděl místo kentaura losa. „Každopádně, nechceš zajít ke Králově hlavě na pár piv?“

„Neměl bych,“ odpověděl Clay. „Doma na mě čeká Ginny a...“ Zarazil se. Nenapadla ho žádná výmluva.

„No tak,“ ponoukal ho Pip. „Jen na jedno.“

Clay zamručel. Zamžoural do slunce a zvažoval, jestli mu Ginnyin vztek stojí za hořkou chuť piva stékajícího do krku. „Dobrá,“ podvolil se. „Na jedno.“

Koukat celý den na sever bylo přece jen náročné.

U Královy hlavy už bylo dost plno. Dlouhé stoly byly přecpané lidmi, kteří přišli pít, tlachat a drbat. Pip se vytratil k baru a Clay jim zatím našel volné místo u nejvzdálenějšího stolu.

Zdejší rozhovory se točily kolem obvyklých témat: počasí a války. Ani jedno z nich nebylo kdovíjak slibné. Na západě, v Endlandu, došlo k velké bitvě. Podle řeči to nedopadlo dobře. Armáda Republiky čítala dvacet tisíc vojáků

a podporovalo ji několik námezdních skupin a všichni byli zmasakrováni Heartwyldskou hordou. Těch pár bojovníků, kteří přežili, se stáhlo do města Castie, které teď jejich protivníci obléhali. Přeživší museli snášet nemoci a hlad, zatímco se nepřítel za zdmi cpal jejich mrtvými. A pak se mluvilo o tom, že ráno už přimrzlo. Takhle brzy na podzim to nebylo dobré.

Pip se vrátil se dvěma púllitry a dvěma kamarády, které Clay neznal a jejichž jména zapomněl v okamžiku, kdy mu je řekli. Zdáli se to být docela milí chlapci, ale Clay měl prostě na jména špatnou paměť.

„Takže ty jsi byl v nějaký skupině?“ zeptal se ho jeden z nich. Měl rovné zrzavé vlasy a obličej posetý pihami a podebranými uhy.

Clay se nejdřív dlouze napil, pak položil korbel na stůl a zadíval se na Pipa. Ten měl alespoň dost cti na to, aby se zastyděl. Clay přikývl.

Ti dva si vyměnili pohledy a pak se Piháč nahnul přes stůl. „Pip tvrdí, že jste po tři dny udrželi Ohňovoledovej průsmyk proti tisícovce oživlých mrtvol.“

„Já jich napočítal jen devět set devadesát devět,“ opravil ho Clay. „Ale jo, tak nějak to bylo.“

„Tvrdí, že jste zabili Akatunga Děsivýho,“ řekl druhý chlapec, jehož snaha o pěstování vousu skončila jako chomáč chlupů, kterému by se vysmála každá babka.

Clay se znovu napil a zavrtěl hlavou. „Jen jsme ho zranili. Ale slyšel jsem, že pak umřel ve svém doupěti. Pokojně. Ve spánku.“

Vypadali zklamaně, potom však Pip do jednoho z nich šťouchl loktem. „Zeptejte se ho na obléhání Dutýho vrchu.“

„Dutej vrch?“ zamumlal Chomáč a oči mu div nevypadly z důlků. „Moment, obléhání Dutýho vrchu? Takže vaše skupina byla...“

„Sága,“ dokončil za něj Piháč v čirém úžasu. „Byl jsi členem Ságy!“

„To už je dávno,“ řekl Clay a šťoural se v suku na stole před sebou. „Ale jo, to jméno je mi nějak povědomý.“

„Páni,“ vydechl Piháč.

„To si děláte prdel,“ pronesl Chomáč.

„Prostě... Páni,“ zopakoval Piháč.

„To si děláte prdel,“ zopakoval Chomáč. V soutěži v nevěřicném divení se nechtěl nechat zahanbit.

Clay na to nereagoval. Jen usrkł piva a pokrčil rameny.

„Takže znáš Zlatýho Gabea?“ zeptal se Piháč.

Clay opět pokrčil rameny. „Jo, Gabriela znám.“

„Gabriela!“ zatrylkoval Pip. Užasle rozmáchl rukama tak, že si rozlil pití. „Prý Gabriela! Klasa.“

„A Ganelona?“ zeptal se Chomáč. „A Arcandiuše Mooga? A Matricka Lebkbijce?“

„A taky...“ Piháč se tak zamyslel, až mu na čele naskočila vráska. Moc mu to, chudákovi, na kráse nepřidalo, naznal v duchu Clay. Chlapec byl ošklivý jako noc. „Na koho jsme zapomněli?“

„Na Claye Coopera.“

Chomáč si začal zadumaně hladit chlupy na bradě. „Ach, Clay Cooper...“ poznamenal zaraženě. „Jasně.“

Piháčovi chvíli trvalo, než si to konečně spojil. Pak se pleskl do bledého čela a zasmál se. „Při bozích, já jsem ale blb!“

To bozi už vědí, pomyslel si Clay.

Pip si uvědomil trapnost situace, a tak se zapojil. „Pověz nám nějakou historku, Clayi. Třeba jak jste tehdy zabili toho nekromanta nahoře v Oddsfordu. Nebo jak jste zachránili tu princeznu z... toho místa... pamatuješ?“

Kterou? přemítal Clay. Ve skutečnosti zachránili několik princezen. A kdyby zabil jen jednoho nekromanta... ale

on jich zabil tucet. Kdo by takové blbiny počítal? O to však nešlo — neměl na vyprávění příběhů náladu — nebo na šťourání ve věcech, které se usilovně snažil pohřbít a pak zapomenout, kde je pohřbil.

„Promiň, chlapče,“ řekl Pipovi a dopil zbytek piva. „Slíbil jsem ti jedno.“

Omluvil se, dal Pipovi pár měďáků za pivo, a — jak doufal — poslední sbohem Piháčovi a Chomáčovi. Protlačil se ke dveřím, a když se konečně octl venku v klidném chladu, dlouze si povzdechl. Záda ho bolela z toho, jak se krčil u stolu. Protáhl se, zaklonil hlavu a zahleděl se na první hvězdy.

Vzpomněl si, jak se pod noční oblohou vždycky cítil malý a bezvýznamný. A tak šel a něco ze sebe udělal. Myslel si, že až se pak jednou na tu kopu hvězd znovu podívá, jejich nádhera už ho nezastraší. Jenže tak to nefungovalo. Po chvíli pohled od potemnělé oblohy odtrhl a vydal se na cestu k domovu.

Prohodil pár zdvořilostních slov s hlídkou u západní brány. Ptali se, jestli už slyšel o kentaurovi, kterého zahlédli u Tasselovy farmy. A o bitvě na západě a těch chudácích uvězněných v Castii? Hnusná, hnusná situace.

Clay šel po vyjetých kolejích a dával pozor, aby si nevymkl kotník. Ve vysoké trávě po obou stranách cesty cvrčeli cvrčci, v korunách stromů nad ním jako příboj šuměl vítr. Zastavil se před svatyní Pána Léta u cesty a k nohám jeho sochy hodil měďák. Po pár krocích a krátkém zaváhání se vrátil a hodil k soše ještě jeden. Dál od města byla větší tma a Clay odolával, aby znovu nevzhlédl.

Radši drž zrak při zemi, řekl si v duchu, *a minulost nech v minulosti, kam patří. Máš, co máš, Coopere, a je to přesně to, co jsi chtěl, ne? Dítě, ženu, prostej život.* Bylo to poctivé živobytí. Pohodlné.

Skoro jako by slyšel Gabrielovo pohrdavé odfrknutí. *Poctivý? Poctivost je nuda*, řekl by jeho starý přítel. *Pohodlí je nezáživný*. Gabriel se však oženil o hodně dřív než Clay. Měl dokonce dceru. Ted' už nejspíš dospělou.

A přesto Gabeův duch s Clayem stále zůstal, mladý, divoký a velkolepý. V koutku mysli se Clay ušklíbal. „Kdysi jsme bývali obři,“ řekl. „Větší než život. A teď...“

Ted' jsme jen unavení staříci,“ zamumlal Clay do noci. Ale co na tom bylo špatného? Svého času potkal spoustu skutečných *obrů* a většinou to byli pitomci.

Přestože si Clay dokázal svá rozhodnutí racionálně odůvodnit, Gabeův duch ho pronásledoval celou cestu až domů. S šibalským pomrkáváním kolem něj procházel, mával na něj z pohodlného místečka na sousedově plotě, jako zkroucený žebrák se krčil u vchodových dveří. Ale tento poslední Gabriel vůbec nebyl mladý. A ani trochu divoký. A velkolepý byl asi jako stará rozpadlá zřícenina. Vlastně vypadal naprosto příšerně. Ale jakmile spatřil přicházejícího Claye, vstal a usmál se. Za celý svůj život však Clay neviděl nikoho tak smutného.

Zjevení ho oslovilo. Jeho hlas zněl velice živě — stejně živě jako cvrkot cvrčků kolem a vítr v korunách stromů u cesty. A pak se ten křehký úsměv vytratil. A Gabriel, opravdový, živý Gabriel, žádný duch, se zhroutil Clayovi do náruče. Vzal mu na rameni, tiskl se k němu jako dítě, které se bojí tmy.

„Clayi,“ řekl. „Potřebuju tvoji pomoc... Prosím.“

KAPITOLA DRUHÁ

Rose

Jakmile se Gabriel vzpamatoval, šli dovnitř. Ginny se k nim od kamen otočila. Zaťala zuby. Griff k nim přiběhl, poskakoval a vrtěl přitom svým mohutným ocasem. Claye očichal jen zběžně a pustil se do čenichání kolem Gabeovy nohy. Jako by to byl počuraný kmen stromu. Což nebylo daleko od pravdy.

Clayův starý přítel se rozhodně nacházel v zoufalém stavu. Jeho vlasy a vousy byly jedním zacuchaným chuchvalcem a oblečení připomínalo spíš obyčejné špinavé hadry. Boty měl děravé — ze zničených kožených špiček mu lezly prsty, jako buclatí červi. Ruce neudržel chvíli v klidu. Neustále si je mnul nebo jimi nevědomky žmoulal lem své tuniky. Nejhorší však byly jeho oči. Obličej ztrhaný, oči hluboko zapadlé, strnulé a utrápené. Jako by všude, kam se podíval, viděl něco, co by raději vidět nechtěl.

„Griffe! Lehni!“ přikázal Clay psovi. Ten se, jakmile uslyšel své jméno, napřímil. Měl černou srst, vodnaté oči a z tlamy mu visel růžový jazyk. Nebylo to zrovna ušlechtilé zvíře — nebyl dobrý k ničemu jinému než k vylizování talířů. Nedokázal nahánět ovce ani vyplašit tetřeva z úkrytu. A pokud by se k nim někdo pokusil vloupat, nejspíš by ho nevystrašil, ale donesl by mu papuče. Nicméně při pouhém

pohledu na něj se Clay musel smát (tak zatraceně roztomilý byl) a to bylo nadevše.

„Gabrieli,“ dostala ze sebe konečně Ginny. Zůstala však stát na místě. Neusmála se, nepřišla ho obejmout. Gabriel ji nikdy moc nezajímal. Clay ji podezříval, že ho viní ze všech špatností, které kdy Clay prováděl (hazard, rvačky, nadměrné pití) a od kterých se ho posledních deset let snažila držet dál, a ze všech ostatních zlovyků (žvýkání s otevřenou pusou, nemytí rukou, občasné škrcení lidí), jež se ho stále snažila odnaučit.

Počítalo se k tomu i několik návštěv v dobách, kdy Gabea opustila žena. Pokaždé když se objevil, měl nějaký úžasný plán, jak dát dohromady jejich starou skupinu a vyrazit za slávou, bohatstvím a unáhleným dobrodružstvím. Kousek na jih se nacházelo město, které bylo třeba zachránit před zuřivým ničivým drakem, v Kvílivém lese bylo nutné rozehnat vlčí doupě nebo v zapadlém koutě říše posbírat nějaké stařence prádlo — a mohla jí pomoci jedině Sága.

K tomu, aby Clay Gabriela odmítl, nepotřeboval za patami Ginny. Viděl, že Gabe touží po něčem, co už se nedá vrátit. Byl jako stařec upínající se na vzpomínky na své krásné mládí. A přesně tak to bylo. Jenže Clay věděl, jak to v životě chodí. Život se nežije v kruhu, který se pořád opakuje. Život je jako oblouk. Jeho běh je stejně nezadržitelný jako východ a západ slunce. A stejně jako v případě slunce i v životě po nejjasnější chvíli na vrcholu následuje pád.

Clay zamrkal. Ztratil se ve vlastních myšlenkách. Občas se mu to stávalo. V takových chvílích si přál, aby své úvahy dokázal lépe formulovat. Byl by pak za chytráka.

Místo toho tam jen hloupě stál a ticho mezi Ginny a Gabrielem se nepříjemně protahovalo.

„Vypadáš hladově,“ pronesla nakonec.

Gabriel kývl a nervózně si promnul ruce.

Ginny si povzddechla a pak se tato milá, příjemná, úžasná žena donutila usmát, popadla lžici, kterou původně míchala obsah hrnce, a houkla na ně přes rameno: „Tak se posadte. Nakrmím vás. Uvařila jsem Clayovo oblíbený jídlo — králičí guláš s houbama.“

Gabriel zmateně zamrkal. „Clay houby nesnáší.“

Clay viděl, jak Ginny ztuhla. „Bejvávalo,“ prohlásil hlasitě. Dřív než se jeho žena — jeho výbušná, neskutečně děsivá žena s prořízlou pusou — mohla otočit a rozbít mu tou dřevěnou lžicí hlavu. „Ginny s nima dělá něco... díky čemu... jsou chutnější.“ *Ne tak zatraceně odporný* bylo první, co ho napadlo. „Jsou fakt dobrý,“ dodal. „Co to s nima děláš, zlato?“

„Podusím je,“ řekla nejvýhrůžnějším tónem, jakého je žena schopna.

Na Gabeově tváři se objevil výraz připomínající úsměv.

Vždycky si užíval, když mě někdo dusil, uvědomil si Clay. Usadil se na židli a Gabriel udělal to stejné. Griff se odvalil na svou rohožku, párkrát si olízl kulky a usnul. Clay mu záviděl. „Je Tally doma?“ zeptal se.

„Je venku,“ odpověděla Ginny. „Někde.“

Clay doufal, že je někde poblíž. V okolních lesích se potulovali kojoti. V kopcích zase vlci. Sakra, Ryk Yarrson přece u Tasselovy farmy viděl kentaura! Nebo losa. Obojí může malou holku zabít. „Měla by se vracet před setměním,“ řekl.

Jeho žena se ušklíbla. „To i ty, Clayi Coopere. Vzal sis pár hodin navíc na hradbách, nebo z tebe cítím Královy chcanky?“ Pivu ze zdejší hospody říkala Královy chcanky. Bylo to poměrně trefné pojmenování. Když ho od ní Clay slyšel poprvé, smál se mu. Teď mu však až tak vtipné nepřipadalo.

Clayovi sice zábavné nepřišlo, ale Gabrielovi očividně náladu zlepšilo. Culil se jako chlapec, jehož bratr dostal vynadáno za lumpárnu, kterou neprovedl.

„Je dole u bažin,“ řekla Ginny a z kredence vyndala dvě keramické misky. „Buď rád, že nosí domů jen žáby. Brzy si začne vodit kluky. A pak se teprve budeš mít čeho bát.“

„Bát se bude někdo jinej, ne já,“ zamumlal Clay.

I na to se Ginny ušklíbala. Clay přemýšlel, jestli se má zeptat, proč před ním už nestojí miska vroucího guláše. Jeho vůně v něm vyprovokovala hladové zakručení žaludku. I když v něm byly houby.

Ginny z kolíku u dveří sundala svůj plášť. „Půjdu se podívat, jestli je Tally v pořádku,“ oznámila. „Možná bude s těma žábama potřebovat pomoci.“ Vrátila se a dala Clayovi pusu na temeno hlavy. Uhladila mu vlasy. „Bavte se, chlapci.“

V otevřených dveřích se zarazila a znovu se k nim otočila. Nejdřív se podívala na Gabriela, který se už vrhl na svou misku — jako by to bylo po dlouhé době první jídlo, které jedl. A pak se podívala na Claye. Clay si až za několik dní (po jednom těžkém rozhodnutí a po mnoha milích) uvědomil, co v tu chvíli viděl v jejích očích. Něco jako zamyšlený a odevzdaný zármutek, jako kdyby už věděla — jeho milující, nádherná a pozoruhodně bystrá žena —, co se chystá a co je nevyhnutelné. Nevyhnutelné jako střídání ročních období nebo skutečnost, že řeky ústí do moří.

Dovnitř zavál chladný vítr. Ginny se zachvěla i přes plášť. A pak odešla.

„Jde o Rose.“

Dojedli a odsunuli misky stranou. Clay věděl, že by je měl namočit ve dřezu, aby je později nebylo tak těžké umýt. Náhle však cítil, že by od stolu vstávat neměl. Gabriel za ním přišel v noci, z velké dálky, jen aby mu něco řekl. Bude nejlepší nechat ho mluvit.

„O tvoji dceru?“ ujistil se Clay.

Gabe pomalu přikývl. Obě ruce měl na stole, pohled upřený mezi ně, ale nepřítomný. „Je... umíněná,“ dostal ze sebe nakonec. „Zbrklá. Rád bych řekl, že to má po matce, ale...“ Ve tváři se mu zase objevil slabý úsměv. „Pamatuješ, jak jsem ji učil šermovat?“

„Pamatuju si, jak jsem ti říkal, že to není dobřej nápad,“ odvětil Clay.

Gabriel pokrčil rameny. „Jen jsem chtěl, aby se dokázala bránit. Chápeš přece, propíchnout je a tak. Jenže ona chtěla víc. Chtěla se stát...“ Zarazil se. Nedostávalo se mu slov. „Slavnou.“

„Jako její otec?“

Gabriel se kysele usklíbl. „Přesně tak. Asi slyšela až moc historek. Měla plnou hlavu nesmyslů o tom, jak se stát hrdinou, jaký to je, bojovat ve skupině.“

A od koho tohle všechno asi slyšela? pomyslel si Clay.

„Já vím...“ uznal Gabriel. Tušil, na co Clay myslí. „Částečně je to moje vina, to nepopírám, ale nemůžu za to jen já. Dnešní děti... jsou žoldnéři přímo posedlí. Obdivují je, až to zdravý není. Většina z nich ani nemá skupinu! Jen si vždycky najdou pár bezejmenných rváčů, který se za ně bijou. A oni sami se pak akorát pomalují válečnými barvami a promenádují se v pěkném brnění s blyštivým mečem v ruce. Existuje chlap, a to si nedělám prdel, kterej jezdí na mantichoře!“

„Na mantichoře?“ podivil se Clay nevěřícíně.

Gabe se zahořkle usmál. „Šílený, co? Kdo by kurva chtěl jezdit na mantichoře? Ty potvory jsou nebezpečný! No, co ti budu povídat.“

Clayovi nic říkat nemusel. Na levém stehně měl ošklivou jizvu po bodnutí. Důkaz, jak riskantní je s takovými přišerami bojovat. Mantichora není žádný mazlíček. A rozhodně se nehodí na ježdění. Plácající křídla, ocas s jedovatým

ostnem a tělo lva zrovna nevybízejí k tomu, abyste jí lezli na hřbet.

„I nás obdivovali,“ podotkl Clay. „Teda tebe. A Ganelona. Ještě pořád se o vás vypráví a zpívají písně.“

Samozřejmě že vyprávění byla zveličená a písně větší-nou hodně nepřesné. Ale dochovaly se. Dlouho poté, co muži, kterých se týkaly, už přestali být takoví jako tehdy.

Kdysi jsme byli obři.

„Není to totéž,“ trval na svém Gabriel. „Měl bys vidět ty davy, když tyhle skupiny přijedou do města. Lidi křičí, ženský vřeští na ulicích.“

„To zní děsivě,“ prohlásil Clay a myslel to vážně.

Gabriel si ho nevšímal a pokračoval. „Každopádně, Rose se chtěla naučit šermovat. Tak jsem ji naučil zacházet s mečem. Myslel jsem si, že ji to začne nudit. A pokud se to měla naučit, bylo lepší, když se to naučí ode mě. Navíc to pěkně naštvalo její matku.“

Clay si dokázal představit, jak to muselo její matku rozlítit. Rosina matka Valery totiž pohrdala násilím a zbraněmi. Ať už se používaly k jakémukoli účelu. Sága se tehdy před lety rozpadla zčásti kvůli ní.

„Problém byl,“ pokračoval Gabriel, „že Rose byla dobrá. Hodně dobrá. A to není jen vychloubání hrdýho otce. Šermovala s dětma svého věku, ale pak je přestalo bavit, že je pokaždý vyklepla. Začala proto vyhledávat pouliční rvačky nebo se zapojovala do soubojů.“

„Dcera Zlatýho Gabea,“ přemýšlel nahlas Clay. „To musel být tahák.“

„Asi ano,“ souhlasil Gabe. „Ale jednoho dne si Val všimla jejích modřin. Popadl ji amok. Samozřejmě z toho vinila mě. Postavila si hlavu. Víš, jaká je. A Rose toho na chvíli nechala. Jenže...“ Přestal. Clay viděl, jak sevřel čelist, jako by se snažil překousnout něco nepěkného. „Když její mat-

ka odešla, s Rosie jsme si moc... nerozuměli. Začala zase chodit ven. Někdy se nevracela celý dny. Modřin přibývalo. Pak i ošklivých škrábanců. Ostříhala si vlasy — díky Svatý Čtveřici, že její matka už byla pryč — jinak bych přišel o vlasy i já. A pak se objevili kyklopové.“

„Kyklopové?“

Gabriel se na Claye úkosem podíval. „Obří bastardi, s jedním velkým okem uprostřed čela?“

Clay mu pohled oplatil. „Vím, co je to kyklop, vole.“

„Tak proč se ptáš?“

„Neptal...“ Clay se zarazil. „To máš jedno. Co bylo s kyklopama?“

Gabriel si povzdechl. „No, jeden se usadil v tý starý pevnosti severně od Vydrova. Ukradl nějaký dobytek, kozy, psa — a pak zabil lidi, co je šli hledat. Vrchnost měla plný ruce práce, a tak sháněli někoho, kdo by se o tu nestvůru postaral za ně. Jenže v tu dobu neměli žádný žoldnéře. Nebo aspoň ne takový, co by na to měli koule. Dokonce vypravili posla i za mnou, ale já odmítl. Sakra, vždyť já už ani nemám meč!“

Clay ho s úžasem přerušil. „Cože? A co *Vellichor*?“

Gabriel sklopil oči. „Já... no... prodal jsem ho.“

„Cože?“ zeptal se Clay. Než se od svého přítele dočkal odpovědi, raději položil ruce před sebe na stůl. Báł se, že by je sevřel v pěst nebo by popadl misku a rozbil by ji Gabrielovi o hlavu. Pronesl co nejklidněji: „Na chvílku se mi zdálo, jako bys prohlásil, žeš prodal *Vellichor*. Meč, kterej ti svěřil sám archón, když umíral. Sakra, meč, kterým vyřízl průchod ze svýho světa do našeho. Tenhle meč? Opravdu jsi prodal takovej meč?“

Gabriel při každém slovu klouzal na židli níž a níž. Přikývl. „Byl jsem zadlužený, a jakmile Valery zjistila, že jsem naučil Rose bojovat, nechtěla ho mít v domě,“ vysvětloval pokorně. „Tvrdila, že je nebezpečnej.“

„Ona...“ Clay se zarazil. Opřel se na židli a promnul si oči. Zaúpěl. Griff v rohu vycítil jeho zoufalství a zamručel taky. „Dopověz to,“ dodal nakonec.

Gabriel pokračoval. „Nemusím ti říkat, že moje odmítnutí vyvolalo na několik týdnů rozruch. A pak se najednou rozneslo, že na něj někdo došel a zabil ho.“ Smutně se usmál. „Úplně sám.“

„Rose,“ řekl Clay. Nebyla to otázka. Nebylo třeba se ptát.

Gabriel přikývl. „Přes noc se proslavila. Začali jí říkat Krvavá Rose. Což je docela dobrý jméno.“

To ano. S tím Clay musel souhlasit. Ale neobtěžoval se to říct nahlas. Pořád byl rozčilený kvůli tomu meči. Čím dřív se Gabe dostane k tomu, proč přišel, tím dřív svého nejstaršího a nejdražšího přítele bude moci vyhnat s tím, ať už se nikdy nevrací.

„Dokonce si založila vlastní skupinu,“ pokračoval Gabe. „Kolem města vybili několik doupat: obří pavouky, starýho mrchožravýho wyrma dole ve stoce — lidi už zapomněli, že tam vůbec nějaké je... Ale doufal jsem, že...“ kousl se do rtu. „Pořád jsem doufal, že si zvolí jinou cestu. Lepší než tu, co jsem si vybral já.“ Vzhlédl. „Jenže pak přišla výzva od Castijské republiky. Žádali všechny ozbrojence, ať s nima táhnou proti Heartwyldský hordě.“

Clay se na chvíli zarazil. Přemýšlel, kam tím jeho přítel míří. Pak si však vzpomněl na novinky, které ten večer zaslechl. O dvacetitisícové armádě, již rozprášila mnohem početnější horda. O přeživších obklíčených v Castii, kteří si nejspíš přáli raději smrt na bitevním poli než hrůzy v obléhaném městě.

Což znamenalo, že Gabrielova dcera je mrtvá. Nebo bude, až město padne.

Clay otevřel ústa. Chtěl promluvit. Snažil se skrýt smutek, který cítil. „Gabe, já...“

„Půjdu pro ni, Clayi. A potřebuju, abys šel se mnou.“ Gabriel se na židli předklonil. V očích se mu zračil strach a vztek otce. „Je čas znovu svolat naši skupinu.“

KAPITOLA TŘETÍ

Dobrý chlap

„V žádném případě.“

To patrně nebyla odpověď, kterou jeho přítel očekával. Nebo alespoň ne tak nedůtklivou. Gabriel zamrkal. Oheň, který mu v nitru vzplál, uhasl téměř stejně rychle, jako se objevil. Vypadal zmateně. Nevěřicně. „Ale Clayi...“

„Řekl jsem ne. Neopustím město a nepoběžím s tebou na západ. Nenechám tu Ginny a Tally samotný. Nepůjdu hledat ani Mooga, ani Matricka, nebo dokonce Ganelona, kterej nás mimochodem dost pravděpodobně ještě teď všechny nenávidí, jenom proto, abych se pak plahočil po Heartwyldu! U Glifiných cecek, Gabe! Do Castie je to víc než tisíc mil! A není to zrovna cesta dlážděná zlatem.“

„Já vím,“ řekl Gabriel. Clay však pokračoval.

„Opravdu? Opravdu víš, Gabe? Pamatuješ si na hory? Pamatuješ si na obry žijící v těch horách? Pamatuješ si na ty ptáky tam? Na ty zkurvený ptáky, Gabrieli? Co dokázali toho obra drapnout a odnést, jako by to bylo děcko?“

Jeho přítel se při té vzpomínce ušklíbl. Vybavil si stín, který vrhala obří křídla roztažená na obloze. „Ruchové už vyhynuli,“ prohlásil Gabriel, ale neznělo to nijak přesvědčivě.

„Jasně, možná,“ připustil Clay. „Ale co raskové, yetikové a ogří klany? A co ty tisíce mil dlouhý lesy? Ty tam pořád

jsou, ne? Pamatuješ si na Wyld, Gabe? Na chodící stromy, mluvící vlky a jo... Nevíš náhodou, jestli kentauri kmeny pořád ještě chytají a žerou lidi? Protože já to vím! Jo, chytají a žerou! A to jsem se ještě ani nezmínil o trouchnvině! A ty po mně chceš, abych se tam vydal? Šel *tam*?”

„Kdysi jsme to zvládli,“ připomněl mu Gabriel. „Říkávali nám Králové Wyldu, vzpomínáš?“

„Jo, to jo. Jenže jsme byli o dvacet let mladší! Nebolely nás každý ráno záda a nebudili jsme se pětkrát za noc kvůli chcaní. Jenže čas je neúprosný. Dohnal nás. Podepsal se na nás. Zestárli jsme, Gabrieli. Na věci, co jsme dělávali, už jsme moc starý. I když jsme v nich bývali dobrý. Jsme starý na průchod Wyldem. A i kdyby se nám ho podařilo projít, jsme moc starý na to, abysme pak něco zmohli.“

Zbytek nerozebíral. Neřekl, že i kdyby se dostali do Castie, nějak se vyhnuli Hordě a dorazili do města, pravděpodobně by našli Rose mrtvou.

Gabriel se předklonil. „Ona žije, Clayi.“ Jeho pohled byl zase chladný jako ocel. Jeho výraz však odporoval jeho prohlášení — Gabriel vypadal, že se rozplácne. „Vím, že žije. Naučil jsem ji bojovat, pamatuješ? Je stejně dobrá, jako jsem byl já. Možná i lepší. Zabíla kyklopa! Úplně sama!“ Znělo to, jako by se nesnažil přesvědčit jenom Claye, ale i sám sebe. „Povídá se, že tu bitvu přežily čtyři tisíce lidí. A ti se vrátili do Castie. Čtyři tisíce! Rosie to zvládla. Určitě!“

„Možná jo,“ uznal Clay. Nebylo co jiného na to říct.

„Musím se tam vydat,“ pokračoval Gabriel. „Musím se ji pokusit zachránit. Vím, že jsem starej. Vím, že už nejsem, co jsem býval. Už ani zlomek toho,“ připustil smutně. „To asi nikdo z nás. Jenže jsem její otec! I když mizernej. Nechal jsem ji koneckonců odejít. Ale nejsem tak mizernej otec, abych tu seděl a skuhral, jak mě bolí záda, zatímco ona tam někde v tom městě, přes půl světa daleko, hladoví

a je v pasti. Jenže... Sám to nezvládnou.“ Kysele se pousmál. „I kdybych si mohl najmout žoldnéře, pochybuju, že bych našel takový, co by do toho šli.“

To pochybuješ správně, pomyslel si Clay.

„Jsi moje jediná naděje,“ prohlásil Gabriel. „Bez tebe... Bez skupiny... Jsem ztracenej. A stejně tak Rose.“ Poté nastalo ticho. Ticho napjaté očekáváním. A pak Gabriel poměrně nečestně dodal: „Co kdyby to byla Tally?“

Clay dlouho mlčel. Naslouchal vrzání prken. Zíral na prázdné misky, na dřevěné lžice v každé z nich, na stůl. Podíval se na Gabriela sedícího naproti a ten mu pohled oplatil. Clay viděl, jak se Gabeova hrud' nadýmá a splaskává, nadýmá a splaskává a jeho srdce v ní nejspíš prudce bije. Stejně jako tiše bubnovalo i Clayovo srdce. Dumal nad tím, jestli ten jednoduchý orgán (zkrvavený sval o velikosti pouhé pěsti) nemohl tušit to, co mysl možná ještě nevěděla.

„Je mi líto, Gabe.“

Jeho přítel tam jen tak seděl. Nejdřív se zamračil, ale pak se tím svým divným zvadlým způsobem usmál.

„Opravdu je mi to líto,“ zopakoval Clay.

Uplynula další chvíle a Gabriel... Gabriel se na něj jen podíval, mírně natočil hlavu a po chvílce, která Clayovi připadala jako věčnost, prohlásil: „Já vím, že je.“

Zvedl se. Po tak dlouhém tichu zněl skřípot odsouvané židle jako sokolí skřek.

„Můžeš tu přespat,“ nabídl mu Clay. Gabriel však zavrtěl hlavou.

„Půjdu. Nechal jsem venku batoh. Je ve městě hostinec?“

Clay kývl. „Gabrieli,“ začal a chtěl mu vše vysvětlit... Ale nevěděl, co vlastně má vysvětlovat. Že mu to bylo líto (opět)? Že nemohl riskovat ztrátu Ginny? Že nemohl nechat Tally bez otce (kdyby se vydal na západ a stalo se to nejhorší — a ono by se to stalo, tím si byl jist)? Že mu tady

v Coverdale bylo příjemně? Po tolika neklidných letech tu byl spokojený. A že hluboko uvnitř ho pouhá myšlenka na průchod Wyldem a na pouhé přiblížení se ke Castii a Hordě k smrti děsila?

Bojím se, chtěl říct, ale nedokázal to.

Gabriel ho naštěstí přerušil. „Vyříd' Ginny, že ten guláš byl výbornej,“ řekl. „A dceři vyříd' pozdravy od strýčka Gabea. Nebo jí ode mě vyříd' sbohem. Jak chceš.“

Nabídní mu boty, zněl Clayovi v hlavě hlásek. Nebo aspoň plášť. Vodu, víno na cestu. Místo toho opět mlčel. Jen tam tak seděl a sledoval, jak Gabriel otevřel dveře. Dovnitř zavanul chladný vzduch. Zvenku bylo slyšet šumění větru v korunách stromů a sbor stovek tisíc cvrčků ve vysoké trávě.

Griff vzhlédl ze své rohožky. Uviděl, že to jen Gabe odchází, a okamžitě zase usnul.

Na prahu se Gabriel zastavil a otočil. *A teď to přijde, pomyslel si Clay. Závěrečná řeč. Kousavá poznámka o tom, že kdyby to bylo naopak, on by to pro mě udělal.* Kromě Velli-choru byla slova Gabeovou nejsilnější zbraní. Kdysi byl jejich vůdcem. Hlasem skupiny. Než však vyšel ven a zavřel za sebou dveře, pronesl jen: „Jsi dobrej chlap, Clayi Coopere.“

Jednoduchá slova. Dokonce i milá. Žádná bodavá kudla do zad, jak Clay čekal. Žádný meč ostrý jako břit.

Přesto ho zbolela.

Jakmile dcera vstoupila do dveří, chtěla se pochlubit s žábami. Vyklopila je na stůl dřív, než ji matka stihla zastavit. Jedna ze čtyř žab, velká žlutá potvora s pahýlky ještě nedorostlých křídel, se pokusila o útěk. Seskočila ze stolu, a když se na ni se štěkotem vrhl Griff, ztuhla. Tally ji sebrala ze země, a než ji vrátila k ostatním, káravě ji plácla po hlavě. Tentokrát už žába zůstala na místě, příliš zmatená nebo vystrašená na to, aby se znovu pohnula.

„Než půjdeš spát, tak ten stůl vydrhneš,“ přikázala jí Ginny.

Dcerka pokrčila rameny. „Jo. Tati, hádej, kolik žab jsem našla.“

„Kolik?“ zeptal se Clay.

„Ne, hádej!“

Podíval se na čtyři žáby na stole. „Hmm... jednu?“

„Ne! Víc než jednu!“

„Hmm... padesát?“

Tally se zasmála a otočila jednu žabu, která se nebezpečně blížila k okraji stolu. „Ne, padesát ne! Čtyři, hlupáčku. Neumíš počítat?“

Pokračovala v předvádění svých obojživelných zajatců. Byla hrdá jako prodejce koní, který právě prezentuje svou stáj cenných hřebců. Brala žáby jednu po druhé, zdůrazňovala jejich zvláštnosti a představovala mu je jménem. Oběma rukama zvedla velkou žlutou žabu a strčila ji Clayovi pod nos.

„Tohle je Bert. Je žlutý a mamka říká, že až vyroste, bude mít křídla. Chytla jsem ho pro strýčka Gabriela.“ Tally se rozhlédla, jako by si až teď uvědomila, že tam strýček Gabriel není. „Kde je? Už spí?“

Clay krátce pohlédl na Ginny. „Odešel. Pozdravuje tě.“

Dcerka se zamračila. „Vrátí se?“

Nejspíš ne, pomyslel si. „Doufejme,“ řekl.

Tally informaci chvilku zpracovávala, zírala na žabu ve svých rukou a pak se široce usmála. „Do té doby už bude mít křídla!“ prohlásila a výrůstky na Bertových zádech se zahýbaly, jako by chtěl její slova potvrdit.

Ginny uhladila Tally vlasy stejně, jako je uhlazovala Clayovi. „Dobře, cácorco, čas jít spát. Tvoji kamarádi na tebe můžou počkat venku.“

„Ale mami, přijdu o ně!“ protestovala Tally.

„A určitě je zítra zase najdeš,“ nedala se její matka. „Jistě tě zase rádi uvidí.“

Clay se zasmál a Ginny také.

„To ano,“ ujistila je dcera. Postupně žáby sebrala a odnesla je ven. S každou se rozloučila. Než je propustila na svobodu, nezapomněla jim dát pusu na čelo. Ginny se u každého polibku otrásla. Clay byl rád, že se žádná z žab nezměnila v prince. Pro dnešek už si užil společnosti lidí víc než dost. A stejně nezbyl žádný guláš.

Tally vydrhla stůl a šla se umýt. Griff odcupital za ní. Ginny se usadila ke stolu, uchopila jednu Clayovu velkou ruku a sevřela ji v dlaních. „Povídej,“ vybídla ho.

A tak jí všechno pověděl.

Tally spala. Vedle její postele stála lucerna, stíněná plechem s vyřezanými dírami ve tvaru hvězd, která na stěnu vrhala souhvězdí. Tallyiny vlasy se v měkkém světle krásně leskly. Mezi obyčejnými hnědými vlasy, které zdédila po otci, se tu a tam objevovaly vlasy zlaté, po matce. Trvala na tom, aby jí před spaním vyprávěl nějaký příběh. Chtěla něco o dracích, ale to měla zakázané, protože z nich měla noční můry. Přesto se po takovém příběhu ptala. Tak byla statečná. Místo toho jí Clay navrhl příběh o mořských pannách a hydře. Což bylo, jak si v půlce příběhu uvědomil, jako kdyby vyprávěl o sedmi dracích najednou. Doufal, že se dcera nebude budit s křikem.

Z větší části to byl pravdivý příběh, přestože ho Clay tu a tam trochu přikrášlil (tvrdil, že to on sám hydre zasadil smrtící ránu, i když ve skutečnosti to byl Ganelon) a vynechal pár detailů, které jeho devítiletá dcera a její matka nemusely znát. Řekněme, že mořské panny byly po tom všem velmi vděčné. A že právě odtud pocházely Clayovy rozsáhlé znalosti anatomie mořských panen, jinak opředené

tajemstvím. Popravdě řečeno ji však stále ještě úplně nepochopil.

Když se Tallyin dech ustálil a on zjistil, že mluví sám pro sebe, nechal příběh vyšumět. Seděl tam a pozoroval její tvář — malá ústa, růžové tvářičky, malinkatý dokonalý nos. Žasl nad tím, jak on, Clay Cooper, s jasným Ginnyiným přispěním, mohl zplodit něco tak neuvěřitelně krásného. Natáhl se k ní a chytil ji za ruku. Nemohl si pomoci. Její prsty se instinktivně sevřely. Usmál se.

Otevřela oči. „Tati?“

„Ano, andílku?“

„Bude Rosie v pořádku?“

Zamrazilo ho. Naprázdno otevřel a zavřel ústa — usilovně přemýšlel nad vhodnou odpovědí. „Poslouchalas nás?“ zeptal se. Jistěže poslouchala. Tally kdysi Ginny a Claye zaslechla, jak si šeptají o tom, že jí k narozeninám seženou poníka, a od té chvíle bylo odposlouchávání jejím oblíbeným zlozvykem.

Ospale přikývla. „Má potíže, že ano? Bude v pořádku?“

„Nevím,“ odpověděl Clay. Měl říct: *Ano, jistěže bude v pořádku*. Dětem se přece mohlo lhát, pokud to pro ně bylo lepší, nebo ne?

„Ale strýček Gabe ji zachrání,“ zamumlala Tally. Oči se jí opět zavřely a Clay na chvíli zaváhal. Doufal, že zase usnula. „Že ano?“ zeptala se, oči znovu dokořán.

Tentokrát už měl lež připravenou. „Přesně tak, zlatíčko.“

„To je dobře,“ přitakala. „A ty s ním nepůjdeš?“

„Ne,“ řekl tiše. „Nepůjdu.“

„Ale kdyby šlo o mě, šel bys, že jo, tati? Kdyby mě někde daleko odsud uvěznili zlouni? Šel bys mě zachránit, že jo?“

Hrud' mu náhle sevřel jakýsi neznámý pocit. Možná to byl šízravý stud, možná smutek nebo ošklivé výčitky. Pravděpodobně všechno najednou. Myslel na Gabrielův ode-

vzdaný úsměv, na slova, která jeho nejstarší přítel pronesl, než odešel.

Jsi dobrý chlap, Clayi Coopere.

„Kdyby šlo o tebe,“ pronesl. Šeptem to znělo trochu rozhořčeně. „Tak by mě nic nezastavilo.“

Tally se usmála a ještě víc mu stiskla ruku. „Tak bys měl jít Rosie zachránit taky,“ řekla.

A to ho zlomilo. Zatař zuby, aby potlačil vzlyk. Málem se zadusil. Zavřel oči, aby zastavil slzy. Pozdě.

Clay nebyl vždycky dobrý chlap, ale snažil se. Svůj sklon k násilí držel na uzdě tím, že se zapsal k Hlídce. Tam své omezené schopnosti využil ke konání dobra. Dělal, co mohl, aby byl mužem, který si zaslouží ženu jako Ginny a jejich dceru, jeho zlatíčko, jeho nejdražší odkaz, zlato projasňující svou září jeho potměnou a zamračenou duši.

Ale pochopil, že existují různé... míry dobra. Člověk mohl porovnávat jednu dobrou věc s druhou a zjistit přitom, že ta jedna věc je, i když třeba jen o váhu pířka, těžší. A o to teď šlo. Učinit volbu mezi dvěma dobry, správnou volbu — úkol, který byl málokdo schopen úspěšně splnit.

Nečinně sedět doma, ať už z jakéhokoli důvodu, když jeho nejstarší a nejdražší přítel ztratil jedinou věc, kterou kdy opravdu miloval, to by dobrý chlap neudělal. To bylo Clayovi jasné.

A jeho dceři také.

„Tati,“ zeptala se zamračeně, „proč brečíš?“

Pokusil se usmát. Jeho úsměv nejspíš vypadal stejně jako Gabeův ten večer, když stál mezi dveřmi. Pokřivený, zlomený a smutný. „Protože mi budeš hrozně chybět,“ řekl.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Hurá na cestu

S Ginny se rozloučil na kopci nad farmou. Myslel si, že mu jen zamává ze dveří nebo ho doprovodí na konec uličky, na začátek dlouhé cesty. Děsil se té chvíle, jako se odsouzený děsí pokynu popravčího — *Ted' je řada na tobě, kámo!* Ona s ním však šla dál. Ruku v ruce stoupali do kopce a ona mu přitom tiše vyprávěla o všedních drobnostech. Netrvalo dlouho a přikyvoval, smál se něčemu, co si později večer už nemohl vybavit, a málem úplně zapomněl na to, že možná slyší její hlas naposledy a možná už nikdy neuvidí její vlasy vzplát v ranním slunci, jako tomu bylo, když stáli na vrcholu a pod nimi se rozprostřel zlatavý a zelený svět.

Hodiny předtím, když ještě seděli bděli v temné šedi před úsvitem, ho Ginny varovala, že nebude při loučení plakat. Nemá to v povaze. Ale to neznamená, že jí Clay nebude chybět. Na kopci při východu slunce mu však znovu zopakovala, jak dobrý chlap je, a plakala přitom. A on také. Když slzy uschly, vzala jeho tvář do svých dlaní a odhodlaně mu pohlédla do očí. „Vrať se mi domů, Clayi Coopere,“ požádala ho.

Vrať se mi domů.

Tahle slova si bude pamatovat. Až do konce.

Gabriel si nepronajal u Královny hlavy pokoj. Hospodský Shep, který byl za barem jako přikovaný, až Clay občas přemýšlel, jestli má vůbec nohy, prý za několik příběhů nabídl prázdnou stáj jednomu omšelému starému bardovi. „A byly zatraceně dobrý,“ dodal Shep, když v dřezu s kalnou vodou umýval džbány. „Z přátel se stávali nepřátelé, z nepřátel přátelé... Popisoval draka tak realisticky, jako by s ním skutečně bojoval! Vyprávěl i smutný příběhy. Vážně dojemný. Sám se několikrát rozbřečel, holomek.“

Muž ve stáji byl opravdu Gabe. Kdysi opěvovaný hrdina, který popíjel víno s králi (a lehával s královnami), spal ovinutý kolem svého batohu na hromadě pomočeného sena. Clay do něj šťouchl, aby ho probudil. Gabe vykřikl, jako kdyby ho vyrval ze spárů nějaké strašlivé noční můry. Což se pravděpodobně i stalo. Clay dotáhl přítele do hospody a objednal snídani pro dva. Gabriel se nervózně ošíval, dokud jedna z Shepových milých tmavovlasých dcer snídani nedonesla. Pak se na jídlo zběsile vrhl. Stejně jako večer předtím na guláš od Ginny.

„Vzal jsem ti nějaký čistý oblečení,“ oznámil Clay. „A nový boty. Až dojíš, Shep ti napustí kád.“

Gabe se křivě usmál. „Je to tak zlý?“

„Docela jo,“ odpověděl Clay a Gabe se ušklíbl.

Clay se pomalu rýpal v jídle a přemýšlel, jestli už neudělal dost. Možná by stačilo, kdyby Gabea s plným žaludkem a novým oblečením vyslal na cestu a sám se vrátil domů. Ginny by mohl říct, že po jeho starém příteli už ve městě nebylo ani stopy, a ona by jen řekla: *No, aspoň jsi to zkusil*. A on by odpověděl: *Jo, zkusil*. A pak by za ní vklouzl zpátky do postele, bylo by mu příjemně a teplo a pak by možná...

Gabriel ho pozoroval — jako kdyby Clayova hlava byla akvárium a jeho myšlenky v něm plavaly dokola jako rybičky, všem na odiv. Gabeův pohled sklouzl k napěchovanému

batohu na lavici naproti a pak se přesunul k okraji velkého černého štítu, který měl Clay přivázaný na zádech. Nakonec pohlédl na svůj prázdný talíř. Po chvíli dlouhého tichaopotáhl a špinavým rukávem si utřel oči.

„Děkuju,“ řekl.

Clay si povzdechl. *Toliko k domovu.* „To nestojí za řeč.“

Po cestě z Coverdale se zastavili u hlídky, aby Clay vrátil své zelené pláště a oznámil Seržantovi, že odchází z města.

„Kam máš namířeno?“ zeptal se Seržant. Jeho pravé jméno bylo každému kromě jeho ženy záhadou. A jeho žena umřela už před lety a vzala si tajemství do hrobu. Seržant byl zásadový muž s malou představitivostí, neurčitého věku. Jeho tváře měly barvu sluncem vyšisované kůže a nosil dlouhý knír, jehož konce, husté jako koňský ocas, mu visely až do půlky hrudi. Pokud místní věděli, nikdy skutečně v armádě nesloužil a ani nebyl žoldněřem. Nevěděli, že by kdy dělal cokoli jiného. Nejspíš celý život hlídal Coverdale.

Clay neměl náladu vysvětlovat detaily výpravy, a tak prostě jednoduše pronesl: „Do Castie.“

Muži na strážu u brány překvapeně zalapali po dechu. Seržant si však jen pohladil vousy a mezerami mezi vráskami a záhyby, kde měl oči, Claye pozoroval. „Hmm...“ poznamenal. „To je daleko.“

Daleko? To je, jako kdyby prohlásil, že slunce je hodně vysoko.

„Jo,“ odpověděl Clay.

„Tak já si teda ten tvůj zelený plášť vezmu.“ Seržant nastavil mozolnatou ruku a Clay mu předal tuniku Hlídky. Nabídl mu i meč, ale stařec zavrtěl hlavou. „Nech si ho.“

„Na jižní cestě bylo několik lidí okradeno,“ varoval ho jeden ze strážných.

„A u Tasselovy farmy zahlídli kentaura,“ dodal druhý.

„Tady,“ vrazil Seržant Clayovi něco do ruky. Mosaznou přilbici ve tvaru mísy na polévku, s rozšířeným chráničem nosu a koženou čapkou všitou vevnitř. Při bozích! Jak Clay nenáviděl přilby... A tahle byla ještě ošklivější než jiné.

„Děkuju,“ řekl a strčil si ji do podpaží.

„Proč si ji nenasadíš?“ zeptal se Gabriel.

Clay po svém *údajném* příteli hodil zlověstný pohled. Gabriel se ptal s upřímným zájmem, ale bylo vidět, jak mu pobaveně cukají koutky. Moc dobře věděl, jak Clay nesnáší nošení přileb. „Co prosím?“ zeptal se Clay. Předstíral, že neslyšel.

„Měl by sis ji vyzkoušet,“ naléhal Gabe. Hlas ho zradil a na konci věty zakolísal, jak se Gabriel snažil udržet vážnou tvář.

Clay se zoufale rozhlédl. Jen on a Gabe si uvědomovali, že jde o vtip. Muži u brány ho dychtivě sledovali a Seržant povzbudivě kývl.

A tak si Clay přilbu nasadil. Když mu potem zkroucená kůže dosedla na hlavu, znechuceně se otrásl. Chránič ho bolestivě tlačil do nosu a mačkal mu ho. Clay zamrkal, jak si jeho oči snažily zvyknout na tmavé místo mezi sebou.

„Vypadáš dobře,“ prohlásil Gabriel a poškrábal se na nose — schovával úsměv.

Seržant mlčel, ale něco, snad záblesk v jeho úzkých očích, přimělo Claye přemýšlet nad tím, jestli si z něj stařík přece jen taky nedělá legraci.

Clay se na Gabriela nuceně usmál. „Půjdem?“ zeptal se.

Prošli bránou. Asi po padesáti yardech se u husté zelené jedle cesta stáčela na jih. Po její vzdálené straně byla strž. Ve chvíli, kdy se dostali za zatáčku, si Clay přilbici serval z hlavy a točivým obloukem ji hodil do vzduchu. Dvakrát se odrazila od svahu a dlouze se kymácela na hraně, než doklouzala a zastavila se. Na zemi kolem leželo mnoho dalších — zrezavělých deštěm, porostlých lišejníkem, napůl

pohřbených v bahně. Několik z nich se stalo domovem nej-různějších tvorů. Jakmile se Clayova bronzová mísa usadila na blátivé trávě, na jejím širokém okraji přistál střízlík a už se rozhodoval, jestli to nebude skvělé místo pro hnízdo.

Clay s Gabem kráčeli bok po boku po rozbahněné cestě. Po obou stranách rostly vysoké bílé břízy a menší zelené olše. Zpočátku oba mlčeli, ztraceni ve svých myšlenkách. Gabriel nenesl žádné zbraně, jen batoh, nejspíš prázdný. Clayův batoh byl naopak nacpaný k prasknutí náhradním oblečením, teplým kabátem, zabaleným jídlem na několik dní a čistými ponožkami pro celou armádu. Meč Hlídky měl zavěšený u pasu a přes pravé rameno přehozený *Blackheart*.

Štít se jmenoval podle běsnícího enta, který vedl celý živý les na vražednou, měsíc dlouhou výpravu jižní Agrii. Než se pustili do obléhání Dutého vrchu, vyhladil *Blackheart* a jeho stromová armáda několik vesnic. Přestože pár statečných, kteří chtěli bránit své domovy, přežilo, Clay a jeho skupina byli ve městě jediní opravdoví bojovníci. Následná bitva, trvající téměř týden, stála život jednoho nešťastného barda Ságy, ale stala se námětem více písní, než se dalo zazpívat za celý den.

Sám Clay sťal *Blackhearta* a z jeho mrtvolý získal dřevo na svůj štít. Štít, který mu zachránil život víckrát než všichni jeho přátelé ze skupiny dohromady. Nic cennějšího Clay nevlastnil. Jeho povrch mohl vyprávět příběhy o mnoha zkouškách, kterými prošel: tu měl rýhu od harpyjiných ostrých drápů, tu skvrny od kyselého dechu mechanického býka. Jeho váha byla Clayovi důvěrně známou jistotou. Přestože ho popruh začínal dřít, vrchní okraj štítu ho neustále škrábal zezadu do hlavy a ramena ho z něj bolela stejně, jako asi bolet hřbet koně zapřaženého do vozu se žulou.

„Ginny vypadá dobře,“ přerušil Gabriel dlouhé ticho.
„Hmm...“ zamručel Clay s úmyslem ticho zase obnovit.
„Kolik je Tally?“ snažil se Gabe. „Sedm?“
„Devět.“
„Devět!“ Gabriel zavrtěl hlavou. „Kam ty roky uletěly?“
„Někam do teplých krajin,“ hádal Clay.

Nějakou dobu se dál plahočili mlčky. Clay však viděl, že jeho přítel je čím dál neklidnější. Gabriel nikdy nebyl zrovna uzavřeným člověkem, což byl v podstatě důvod, proč se stali přáteli.

„Pořád žiješ v Pětidvoří?“ Clay se rozhodl, že pokud si mají povídat, alespoň se pokusí změnit téma — nechtěl se bavit o své ženě a dceři, po kterých se mu už teď začalo stýskat víc, než myslel, že je možné.

„Žil jsem,“ odpověděl Gabriel. „Víš, jak to chodí.“

Clay vlastně nevěděl, měl však pocit, že to Gabriel nechce rozvádět.

„Odešel jsem z města asi před dvěma roky. Potom jsem chvíli žil v Deštný. Bral jsem sólo zakázky, abych měl na nájem a jídlo.“

„Sólo zakázky?“ vybídl ho Clay a přitom udělal krok stranou, aby se vyhnul zákeřnému výmolu. Celé jaro a léto tudy směrem na jih ke Conthasu proudily vozy plné čerstvě pokáceného dřeva a zanechávaly v cestě hluboko vyjeté koleje a rozšklebené jámy, které se nikdo nenamáhal opravit.

„Nic, co bych nezvládl,“ pokračoval Gabe. „Pár ogrů, barghest, smečka vlkodlaků, kterým bylo, jak se ukázalo, v lidský podobě asi tak sedmdesát, takže... jsem je dostal docela snadno.“

Clay nevěděl, co si má myslet — děsilo ho to a zároveň ho to pobavilo a upřímně překvapilo. Čím víc jste se blížili Pětidvoří, které bylo víceméně v přesném středu Grandualu,

tím méně přišer jste nacházeli. „Netušil jsem, že v Deštný mají problémy s přišerama,“ prohlásil.

Gabriel se ušklíbl. „No, už nemají.“

Clay protočil panenky. *Sám sis naběhl*, řekl si pro sebe. Každopádně bylo fajn pod skromnou přetvářkou zase zachytit náznak starého dobrého Gabeova sebevědomí. *Pod tou vši rzí se možná stále skrývá ostří.*

„Tam jsem viděl Rose naposledy,“ oznámil Gabriel a nálada se mu opět zhoršila. „Navštívila mě, než se vydala na západ. Pokusil jsem se jí to rozmluvit, ale hrozně jsme se pohádali. Křičeli jsme na sebe půlku noci, a když jsem se ráno probudil, byla pryč.“ Zavrtěl hlavou, kousl se do spodního rtu a přimhouřil oči. „Přál bych si...“ začal, ale nedomluvil. Nakonec se zeptal: „A co ty? Cos měl v plánu, než jsem přišel a všechno zničil?“

Clay pokrčil rameny. „No, chtěli jsme poslat Tally do školy do Oddsfordu, až by na to byla dost stará. Potom... jsme s Ginny chtěli prodat dům a někde si otevřít podnik.“

„Myslíš jako hostinec?“ zeptal se Gabriel.

Clay přikývl. „Dvě patra, vzadu stáj, možná i kovárnu, abysme mohli kovat koně a spravovat nářadí.“

Gabriel se poškrábal na hlavě. „Škola v Oddsfordu a vlastní hostinec... Kdo by řekl, že hlídkování tolik vynáší. Až se vrátíme, měl bych si Seržantovi říct o místo. V přilbě jsem byl vždycky neodolatelný...“

„Ginny obchoduje s koňma,“ přiznal Clay. „Nosí domů pětkrát víc než já.“

„Tak to jsi šťastnej chlap,“ podotkl Gabe a letmo na něj pohlédl. „Při bozích, vlastní hostinec! Úplně to vidím: *Blackheart* pověšenej na zdi, Ginny rozlévající pití za barem, starý Clay Cooper sedí u krbu a každému, kdo je ochotnej poslouchat, vypráví, jak jsme kdysi šplhali ve sněhu do kopců, abysme pobili pár draků.“

Clay se zasmál a zahnal vosu, která mu bzučela kolem hlavy. Vzhledem k tomu, že většina draků, o kterých kdy slyšel, žila na vrcholcích hor, cesta do kopců ve sněhu zněla přesvědčivě. Stále nad tím ještě přemýšlel, když vtom se Gabriel zastavil, a to tak náhle, že do něj Clay málem narazil. Zrovna se chtěl zeptat, proč nejde dál, ale pak si uvědomil, kde vlastně jsou.

U cesty se nacházely trosky skromného domku zarostlé hustým křovím a po pás vysokou žlutou trávou. V ruině rostl klenutý dub, ze kterého se sypal déšť jasně oranžového listí. Jeho chtivé kořeny se obtáčely kolem sazemi zčernalého kamení, jako by se ho snažily stáhnout pod zem.

Už to bylo několik let, co Clay naposledy spatřil zbytky svého domova. Málokdy měl důvod cestovat takto daleko na jih od města. A když měl, tak se to místo snažil ignorovat, vyhnout se mu. Teď tu stál a pokoušel se namluvit si, že ve vzduchu přece nemůže cítit popel a ve tváři nemůže cítit žár plamenů. Nemohl slyšet křik nebo tupý úder pěstí — ve skutečnosti ne —, ale všechno si to živě pamatoval. Cítil, jak ho vzpomínky drtí stejně jako kořeny kamení. A hrozily, že ho udusí.

Gabe mu položil ruku na rameno a on málem vyskočil z kůže. „Promiň,“ zamumlal Clay rozrušeně. „Já...“

„Měl bys za ní zajít,“ prohlásil Gabriel.

Clay si povzdechl. Zíral na trosky. Sledoval krouživý pád listí, které mu připomínalo žhavý popel klesající k zemi. Další vosu, nebo tatáž, mu probzučela kolem hlavy. „Bude to jen chvilka,“ řekl nakonec.

Gabriel se na něj krátce povzbudivě usmál. „Počkám tu.“

Clayův otec byl dřevorubec. Přestože se často vytahoval, že krátce působil jako žoldnér. Leif a Lesáci, tak se jmenovala jeho skupina. Dokud nezabili banderhobba unášejíciho

děti z okolí Vrbové vyhlídky. Naneštěstí kyselina ze žluči té potvory udělala své s nohama jejich vůdce a Leif se stal mrzákem. Nebyl schopen chůze, jenom klopýtavě kulhal. Skupina se poté proslavila prostě jen jako Lesáci. Bez něj.

Clayova matka Talia se starala o kuchyni u Královny hlavy. Co se týče jídla, byla umělec. Její manžel si často stěžoval, že cizím vaří lepší jídlo než vlastní rodině. Talia při jedné takové příležitosti poznamenala, že Leif tráví víc času pitím piva v hospodě než se svým synem. Byl to její způsob, jak ho nazvat opilcem, aniž by to skutečně vyslovila. Leif nebyl dostatečně bystrý, aby na její vychytralost reagoval, a na tónu mu nesešlo. Takže ji prostě praštil.

Raněn slovy své ženy vzal Leif druhý den svého syna s sebou do lesa. Bylo jasno a chladno — z hor se přihnál zimní vítr a zmrazil listí tak, že Clayovi, který popobíhal po boku svého otce, křupalo pod botami.

Co hledáme? pamatoval si, jak se ptal.

Leif nesl sekeru, kterou brousil každý večer před spaním. Zastavil se a rozhlédl se. Zkoumal stromy kolem — bílá bříza, rudý javor, stále zelená borovice. *Slabý kus*, prohlásil nakonec. *Nebude se bránit.*

Clay se tomu zasmál. Když na to vzpomínal, za ten smích se nesnášel.

Našli slabou břízu a Leif mu podal sekeru. Ukázal Clayovi, jak se postavit, jak natočit ramena, jak chytit sekeru za konec topůrka a vložit všechnu sílu do náprahu. První Clayův sek byl mizerný. Rána se mu odrazila do rukou, až ho rozbolely lokty. A břízu sotva škrábl.

Otec si odfrkl. „Znovu, chlapče. Jako kdybys ji nenáviděl.“

Nakonec strom padl a Clay za svou snahu obdržel drsné plácnutí po zádech. Leif ho pak odvedl domů. Bříza zůstala ležet na místě.

A stále tam byla. Přestože už od té doby uplynulo čtyřicet drsných agrijských zim. V probleskujícím slunečním světle zářil vybělený strom stejně jako kost. Clay poklekl, batoh odložil stranou a *Blackheart* setřásl na zem. Nadechl se uklidňující vůně lesa. Natáhl ruku a dotkl se kmene a kroutící se kůry. Špičkami prstů přejížděl po jejích drsných sucích a záhybech.

Kromě Gabriela a Ginny nikdo jiný nevěděl, že tu Clay pohřbil svou matku. Chtěl sem vzít Tally, ale dosud k tomu nesebral odvahu. Jeho dcera byla strašně zvědavá. Chtěla by vědět, jak její babička zemřela. A jsou věci, které by devítiletá holčička ještě neměla vědět.

Nebylo tu nic, co by označovalo matčin hrob. Žádný náhrobní kámen, na kterém by truchlící, oplakávající Talii Cooperovou, mohli nechat věnec nebo zapálit svíčku. Jen v křehké kůře břízy byla vyryta slova *bud' laskavý*. Vyrytá tak, jako by ten, který je ryl, plakal nebo byl ještě dítě. Nebo obojí.

Kamení, ponožky a sendviče

„Takže kam máme namířeno?“ zeptal se Clay chvíli předtím, než je na cestě do Conthasu okradli.

„Nejdřív to nejdůležitější,“ prohlásil Gabriel. „Musím získat zpátky *Vellichor*.“

„Říkals, žes ho prodal?“

Gabe přikývl. „V podstatě ano.“

Clay nemohl uvěřit tomu, že vůbec vedou tento rozhovor. *Vellichor*, Gabeův starý meč, byl nejspíš nejceněnější artefakt na světě. Před několika tisíci lety (jak se obecně bardi shodují) druinové — rasa nesmrtelných s králičíma ušima — jen o vlas unikli kataklizmatické zkáze své říše tak, že si *Vellichorem* prořezali cestu do tohoto světa, tehdy plného divokých lidí a příšer. Druinové si bez problému podrobili obojí a rychle začali budovat rozsáhlou říši známou jako Dominion.

Vedl je Vespian, jejich archón. Ten však o mnoho století později, když Dominion obsadily jeho vlastní hordy příšer, zmizel v Heartwyldu. Sága se s ním před téměř třiceti lety potkala. Zoufalý archón tehdy pátral po svém synovi, který byl unesen. Krátce nato ho Clay a jeho přátelé potkali znovu — smrtelně zraněného. Přiznal, že ho zranil právě

syn, jehož hledal. Umírající druin dal svůj meč Gabrielovi, pod jednou podmínkou: že ho jím Gabriel zabije.

Gabriel to udělal a archón mu posledním dechem pošeptal něco, co ostatní neslyšeli, jazykem tak starým, že mu nerozuměli. Ať už to byla jakákoli slova, Clay si byl jistý, že nešlo o: *Když bude třeba, prodej ho.*

„V podstatě?“ V Clayovi vřel vztek. „Komu jsi *v podstatě* prodal svůj magickéj meč?“ zeptal se Clay. Snažil se, aby jeho hlas nezněl tak rozčileně, jak se sám cítil.

Gabriel na něj krátce pohlédl — očividně se stydl. „No... Má ho Kal.“

„Kal?“

„Jo.“

„Počkej... Jako Kallorek? Náš starej agent Kallorek? Ten, kvůli kterému Valery...“

„Jo, ten, kvůli kterému mě Valery nechala,“ dokončil za něj Gabe. „Díky za připomenutí. Tak úplně jsem mu ten meč neprodal. Pár lidem jsem dlužil docela slušný peníze a Kal se nabídnul, že mě vyplatí. Akorát jsem neměl žádnou záruku. Řekl, že když mu dám ten meč, budu vyrovnaný. A že když ho budu potřebovat, mám přijít a říct si o něj. Tak si o něj řeknu.“

Clay Kallorka neviděl téměř dvacet let a rozhodně se na setkání s jejich bývalým agentem netěšil. Kal byl hlučný, drzý a hubatý — tak trochu jako Gabriel, jen hlučnější, drzejší a mnohem hubatější, bez Gabeova přirozeného šarmu a odzbrojujícího vzhledu, který by jeho chování vyvažoval.

Clay o nuzné minulosti jejich agenta věděl jen málo. Než se stal agentem, pro což měl, jak se nakonec ukázalo, talent, býval Kal v Conthasu nájemný rváč. Byl to právě Kallorek, kdo je představil Matrickovi a přesvědčil Ganelona, aby se

přidal k jejich skupině. To Kallorek jim zajistil práci, která je dovedla k Moogovi. Bez Kala by nebyla žádná Sága.

Byl však podlý jako murlog.

Clay přemýšlel, jestli už Valery ví o tom, že Rose odešla do Castie. Pro Gabrielovo dobro doufal, že ano. Děsivější než Heartwyldská horda byl jedině vztek pomstychtivé bývalé manželky.

„A co ostatní?“ zeptal se Clay. „Už jsi o tom mluvil s Moogem? Nebo Ganelonem?“

Gabriel zavrtěl hlavou. „Šel jsem nejdřív za tebou. Říkal jsem si, že my dva spolu ostatní přesvědčíme snáz. Věř ti, Clayi. Víc než mně. Není to poprvý, co se snažím dát Ságu znovu dohromady, vzpomínáš?“

„Jo, no... Chtěl jsi, abysme bojovali v aréně,“ připomněl mu Clay. „Proti kdovíčemu. A s tisícem diváků.“

„S dvaceti tisíci,“ opravil ho Gabe.

„A kvůli čemu? Jakej to mělo mít smysl?“

„Já nevím!“ řekl Gabriel. „Tak se to dneska dělá. Lidi chtějí vzrušení. Chtějí krev. Vidět své hrdiny v akci, ne to jen slyšet od nějakýho barda, co si stejně půlku příběhu vymyslí.“

Clay jen nevěřícně kroutil hlavou. Copak lidé nevědí, že příběhy a legendy jsou ta nejlepší část? Boží vědí, že bardí nejsou dobří k ničemu jinému než se nechat zbytečně zabít a vykládat lži. A obojí mistrně zvládají. Clay už přestal počítat, kolikrát byl součástí nepřehledné, krvavé a děsivé rvačky, po níž slyšel, jak nějaký bard přesvědčuje plnou hrodu lidí o tom, že šlo o největší, nejvelkolepější boj mezi člověkem a obludou.

V příbězích se pochody odehrávaly bez popraskaných puchýřů, souboje na meče bez hnisavých ran, které hrdinu zabijí ve spánku. Pokud je v příbězích zabit obr, s velkou ránou padne k zemi. Ve skutečnosti obr umírá stejně jako všechno ostatní — s řevem a výkaly.

Clay, tedy jeho část, vždycky předpokládal, že svět za hranicemi Coverdale je den za dnem horší a horší, ale protože neplánoval mít s okolním světem moc co do činění — kromě nalévání nápojů a pronajímání postelí projíždějícím —, nezajímalo ho to. Jenže teď když se do něj zase bezhlavě hrnul... No, měl dojem, že je to horší, než si myslel.

„Důležitý je,“ pokračoval tvrdošíjně Gabriel, „že když řekneš ostatním, že dokážeme přejít přes Heartwyld a přivést Rose domů, uvěří ti.“

„Když myslíš,“ řekl Clay. Periferně zahlédl mezi stromy proletět nějakého ptáka nebo něco jiného barevného. Když se však otočil, bylo to pryč. „A co dělají ostatní?“ zeptal se. Zoufale chtěl změnit téma. „Teda kromě Matricka, který je, předpokládám, stále králem Agrie.“

Než Gabe odpověděl, objevila se před nimi na cestě žena. Dlouhé hnědé vlasy měla rozčuchané. Volně svázané copy přecházely v kudrnaté zacuckané konce. Její oblečení bylo v trochu lepším stavu. Co však postrádalo na kvalitě, nahrazovala kvantita. Dívka měla na sobě několik vrstev oblečení bez ohledu na styl a barvu. Přes rameno jí visel luk a pohrávala si s jediným šípem.

„Ránko, hoši,“ řekla. „Krásný den na procházku, co?“

„Nebo loupež,“ zamumlal Clay a rychle si prohlédl les po obou stranách. Zhlédl půl tuctu dalších osob schovaných mezi stromy. Všechno to byly ženy, oblečené stejně náhodně jako ta, která jim stála v cestě. Všechny byly ozbrojené až po prsa.

„Myslíte?“ zeptala se líným protaženým tónem cartské ženy. „Jsem radši, když při loupeži prší. Ne slejvák, ale spíš mrholení. Hodí se to k té náladě. Podle mě je škoda kazit slunečný den jako ten dnešní něčím tak hrubým, jako je loupežnictví.“ Udělala bezmocné gesto, pak pozvedla šíp a namířila jím Clayovi na hrud'. „Přesto jsme teď tady a loupíme.“

„Nemáme nic, co byste chtěly,“ řekl Gabriel a roztáhl ruce.

Zbojnice se usmála. „No, uvidíme. Takže buďte tak laskaví a položte zbraně na zem a ukažte, co máte v batohách.“

Clay poslechl, odhodil meč Hlídky na zem a rozeplnul batoh.

Dívka hvízdla. „Á, ponožky a sendviče! Holky, dnešek je náš šťastný den! Pojdte si vybrat!“ Zpoza stromů se ozvalo sborové výskání a pískání. Na cestu se jako hladoví kojoti seběhly její dívky. Obklopily oba muže a výhrůžně na ně mířily noži, oštěpy a napůl napjatými luky. Gabriel, který sebou trhl při každé předstírané ráně, obrátil svůj batoh naruby.

Ke Clayovu překvapení nebyl prázdný. K překvapení všech ostatních v něm bylo jen pár kamenů. Ty teď vypadly Gabrielovi k nohám.

Povyk utichl. Vůdkyně zbojnic poprvé od chvíle, co se objevila, vypadala skutečně nespokojená.

„U Heathenových holých koulí!“ zaklela a odkopla jeden kámen do trávy u cesty. Gabriel vyrazil kupředu, jako kdyby po něm chtěl skočit, ale pohled ženy ho zastavil. „Šutry? Děláte si ze mě prdel? Co takhle safíry, rubíny nebo velký stříbrný ignity?“

„Ingoty,“ zamumlal Clay, ale žena ho neposlouchala.

„Bohové chraň, abychom náhodou nepřepadly nějakýho blázna s batohem plným diamantů! My musíme přepadnout toho s šutrama! A ponožkama! A... s čím jsou ty sendviče?“

„Se šunkou.“

„Se šunkou,“ zavrčela, jako kdyby to bylo jméno zarytého nepřítele. Sevrěla luk a klouby na prstech jí zbělely.

„A co ten štít?“ zeptala se jedna ze zlodějek. Špičkou svého kopí ukázala na *Blackheart*.

„Vypadá nóbl,“ podotkla druhá. „Tak za dvorskou marku, možná dvě.“

Clay se neobtěžoval mluvit přímo na ně. Místo toho se podíval na jejich vůdkyni. „Štít zůstane u mě,“ řekl.

Žena překvapeně zamrkala. „Myslíš?“ Obešla ho. Luk používala jako hůl. Znovu se pohrdavě podívala na Gabrielovu žalostnou hromadu kamení. „Pokud vím, nejsi v pozici, kdy bys mohl... mohl...“ Ztratila nit. „U koboldího čuráka — je to to, co si myslím?“

„Záleží, co si myslíš, že to je,“ odvětil Clay.

„Myslím si, že je to štít patřící Pomaloručce neboli Clayovi Cooperovi,“ řekla. „Do prdele, myslím si, že to je *Blackheart*!“

„V tom případě máš pravdu,“ přiznal Clay. Už léta mu nikdo neřekl Pomaloručka. Byla to přezdívka, kterou si vysloužil tím, že téměř v každém boji dostal první ránu.

„Takže *je* nóbl!“ zajásala žena, která na to předtím upozornila. „Tak to si ho vezmem.“ Natáhla se po něm. Clay už se v duchu modlil ke kterémukoli z granduálských bohů, který měl na starosti odpuštění chlapům lámajícím ženám zápěstí a mlátícím je do krku.

„Nech ho být!“ zavelela vůdkyně.

Obě loupežnice na sebe chvilku hleděly jako šelmy před útokem na kořist. Vůdkyně však vydržela a ta druhá mrzutě odvrátila zrak.

„Tenhle štít,“ vysvětlila vůdkyně, „byl vyřezán ze srdce starýho zuřivýho enta, který zabil tisíc mužů, dokud ho on,“ ukázala na Claye a málem mu přitom šípem vypíchla oko, „nerozsekal na špalíčky. Tohle je Clay Cooper zvaný Pomaloručka. Je to žijící hrdina!“

„A hrdiny neokrádáme?“ zeptala se jedna loupežnice.

„Jistěže hrdiny okrádáme!“ odvětila vůdkyně a ladně máchla špičkou šípu přes měsíc u Clayova pasu. Na prašnou

cestu se vysypalo dvacet stříbrných mincí. Zlodějky se na ně vrhly.

Vůdkyně změnila tón hlasu na tón vhodný pro kázání. „Sendvič patří tomu, kdo ho sní, ponožka tomu, kdo ji nosí, a mince tomu, kdo ji utratí. Ale některý věci se nekradou. Jako tahle.“ Prsty přejela po drsném povrchu *Blackheartu*, jako by se dotýkala Svatého hrobu. „Tohle patří Clayovi Cooperovi a nikomu jinému. A dřív mi naroste ocas, než bych klesla tak hluboko, abych mu ten štít ukradla.“

Ustoupila, hodila si luk přes rameno a vrátila se na své místo uprostřed cesty před nimi. „Oblíct ponožky, holky!“ zakřičela a zlodějky se vrhly do akce. Sundaly boty a už si navlékaly Ginnyiny ručně pletené ponožky na cokoli, co měly na sobě. Poté si rozdělily sendviče a vytratily se do lesa.

Jedna z nich při útěku čapla Clayův meč. „Patří tohle Clayovi Cooperovi?“ zeptala se.

„Už ne,“ prohlásila vůdkyně.

Gabriel s očividnou úlevou sledoval, jak se loupežnice vypařily. Vůdkyně hleděla na Claye, ale kývla bradou směrem ke Gabeovi. „Kdo je tenhle ocas?“

Clay se podrbal ve vousech. „No, to je...“

„Gabe,“ odpověděl jeho přítel sám za sebe, a když vyslovil svoje jméno, trochu se napřímil.

Žena na něj zírala. „Jako Zlatý Gabe?“ Gabriel přikývl a ona nevěřicně zavrtěla hlavou. „No, nejste to, co bych čekala. To vám povím. Tatka mi vyprávěl, že jste byli lítí jako tygři a řízný jako pinta kaskarskýho. Mamka tvrdila, že jste byli nejhezčí chlapi, co kdy viděla — krom táty, samozřejmě. Ale koukněte na sebe: slabí jako čaj a tak zatraceně...“ zamračila se podobně jako farmář, který vidí celou svou úrodu shnilou. „...Staří.“

Clay pokrčil rameny. „Čas je mrcha.“

Žena se zasmála. „Jo? Vás dva teda vůbec nemá rád.“ Zamžourala směrem ke slunci. „Já a moje holky teď máme každopádně co utrácet, takže dík.“

Clay se trochu usmál. Přestože je ta žena nechala bez jídla, peněz a bez možnosti, jak si během následujících dlouhých chladných měsíců zahřát nohy, nedokázal ji nenávidět. Byla opravdu milá (na loupežnici rozhodně) a měla dost dobré vůle na to, aby jim nechala *Blackheart*. A to stačilo.

„Jak ti říkají?“ zeptal se.

Široce se usmála. „Různě. Zlodějka. Děvka. Zatracená kopie samotný bohyně Glif. Ale až tohle budete dneska večer u krbu vyprávět, řekněte, že vás okradla Lady Jain a její Hedvábný šípy.“

„Jste skupina?“ zeptal se Clay.

„Jsme skupina loupežnic,“ odvětila. „Ale ráda se utěšuju, že ještě máme šanci.“ Nato uskočila na stranu a Hedvábné šípy se vypařily v lese za ní.

Clay vydechl. Ani si neuvědomoval, že zadržuje dech. Zoufale sledoval, jak Gabriel poklekl a sbírá kamení, které vysypal.

„To myslíš vážně? Máš nějaký důvod, proč na tuhle bláznivou výpravu táhneš hromadu kamení?“

Gabriel popošel k okraji cesty. Našel v trávě kámen, který Jain odkopla, a prohlížel si ho, jako kdyby ho viděl poprvé v životě. „Patřily Rose. Nosívala je z pláže, když jsme žili v Urii. Chtěl jsem je vzít pro případ, že by...“

„Nebude je chtít,“ vyjel na něj Clay. „Bude jí fuk, žes jí přes půl světa přinesl haldu kamení, Gabe. Už to není malá holka!“

„...pro případ, že by byla mrtvá,“ dokončil větu Gabriel. „Chtěl jsem jí je dát na hrob. Líbilo by se jí to. Myslím.“

Clay zmlkl. Připadal si jako kretén.

Zanedlouho už zase hodili batohy přes ramena a ke své radosti Clay na dně toho svého objevil sendvič. Půlku podal Gabrielovi. Ten pozvedl obočí.

„To máme ale štěstí.“

Clay si odfrkl. „Když myslíš. Doufám, že nám tohle neuvěřitelný štěstí vydrží až do Castie.“

„A zpátky,“ poznamenal Gabe, příliš zaujatý svým sendvičem, než aby postřehl Clayovu jízlivost.

Během pár minut Clay spolkl poslední kousek sendviče a s ním i bolestivé vzpomínky na ženu, která ho přichystala. „A zpátky,“ zopakoval, aniž tomu, co říkal, skutečně věřil.